

ter efter den forskjellige Fortolkning af Kongeloven kunde opstaae. Men, aaseende fra disse Punkter vil jeg spørge: Naar, i en forhaabentlig fjern Fremtid, den sidste Konge af den glücksborgske Mandstamme seer, at Stammen med ham vil udslættes, og da det Individ, som efter den cognatiske Arvesølge er den rette Baagjældende til at arve efter Kongeloven, er et Fruentimmer, den Næste ogsaa et Fruentimmer, og atter den Næste et Fruentimmer, alle uden Sønnen, kunde vi da vente, at en saadan qvindelig Monarch og en saadan qvindelig Succession vil besvirke Monarchiets Integritet? Kunde vi vente, at den qvindelige Arvesølge vil blive anerkjendt i Europa, kunde vi vente, at den vil blive anerkjendt for hele Holsteen, — og, naar vi altsaa opstille det som Regel, at den rette cognatiske Arvesølge for det givne Tilfælde skulde indtræde, have vi da ikke der ved declareret, at vi for det Tilfælde ere beredte paa at renoncere paa en Deel af Holsteen? Det er det, som det Kongelige Budskab vil forebygge. Det Kongelige Budskab støttet paa Londontractaten, navnlig paa dens anden Artikel, tilsikkrer at nedlægge i Kongens Haand Magten til at designere en Chronfølger. Hvem det vil blive, om det bliver en Cognat af det Kongelige Huus, som dertil er beqvem, og som er Nationen kjær, om det vil blive en Agnat af det Kongelige Huus, regnet fra en tidligere Tid, om det vil blive en Fremmed, det ligger ikke i Tractaten, og det er ikke vor Sag nu at dømme herom; vi ville haabe til Forsynet, at Ingen af os vil komme til at deeltage i Afgjørelsen deraf. Men det, som det Kongelige Budskab tilsiger, det er Kongens Frihed, under europæisk Anerkjendelse, til at gjøre det, som er det Bedste for Landet (Hør!). — Den samme ærede Folkethingsmand har sagt, at han frygter Slesvigholsteinsismen, navnlig den Slesvigholsteinsisme, som maaskee ikke nu er farlig i Slesvig og Holsteen, men som er farlig i Tydskland, hvor den har sin rette Rod og Kraft, at han frygter for, at denne tydske Slesvigholsteinsisme vil under de mange Tab, som Tydskland har lidt mod Ost og mod Vest, søge Erstatning i Norden. Ja, det er en Sandhed, og just, fordi det er en

Sandhed, er det Kongelige Budskab saaledes, som det er (Hør!); just fordi det er en Sandhed, saa har Kongen med megen Møde tilveiebragt Tractaten til London af 8de Mai 1852. Den være nu saa vægtig, som man maa haabe, eller saa lidt vægtig, som Andre troe; Kongen har bestræbt sig for at erhverve europæisk Anerkjendelse for Monarchiets Integritet, thi det har Kongen indseet, at, dersom Slesvigholsteinsismen kunde erhverve Holsteen, saa vilde den tydske Slesvigholsteinsisme, den, som vil inddrage under Tydskland, erhverve endnu mere end Holsteen. Det ligger i Forholdenes Natur; man vilde kunne modstaae det, modstaae det med Kraft, med Genbrægtighed, men man vilde vanskeligen kunde forhindre det, og derfor er det, jeg gjentager det, at Kongen har ønsket at tilveiebringe, og har tilveiebragt, europæisk Anerkjendelse for, at disse Lande fremdeles skulde forblive sammen i en Heelhed og under en fælles Arvesølge. Vilde nu Kongen i samme Aandedræt have sagt: Dog til en given Tid skal Arvesølgen ophøre at være eens, ja, saa var det Hele falden, og saa var denne Tractat forgjæves affluttet. — Den samme ærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts Ade Valgfreds (Madvig), har i at opfordre Rigsdagen til her at stemme uden andre Hensyn end egen Overbeviisning, sagt: thi dette Forslag af Regjeringen er som ethvert andet Regjeringsforslag; man gjør Endringsforslag dertil, man voterer det i det Hele eller deelviis, og deri følger Enhver sin Overbeviisning om hvad der, i og for sig uden andre Hensyn, kan være det Rette. Maaskee jeg ikke anfører den ærede Folkethingsmands Ord ganske nøie, men Tanken var dog, at dette Forslag er som et andet Regjeringsforslag. Det maa jeg benægte (Hør!). Naar Kongen er fremtraadt med dette Forslag, saa har han i sit Budskab lagt til, at han, naar han modtager Rigsdagens Samtykke til Forslaget, vil udstede en tilsvarende bindende Act for hele Monarchiet. Kongen har altsaa fremsat dette Forslag som Noget, han vil gjøre gjældende for Monarchiet, altsaa ikke blot for Kongeriget, hvor han regierer constitutionelt med den lovgivende Forsamling,